

Puhe Väapelikillan lipun siunaamisessa

Suomenlinnan kirkko 9.9.2006

Sinä olet koetellut meitä, Jumala, puhdistanut ahjossa kuin hopeaa. Sinä olet antanut meidän joutua verkkoon, olet pannut orjuuden taakan harteillemme. Sinä olet antanut vihollisten ajaa ylitsemme, me olemme joutuneet tuleen ja veteen, mutta sinä olet avannut meille jälleen tien. (Ps. 66:10-12.)

Muistakaa niitä tekoja, joita isämme aikoinaan tekivät, ja hankkikaa tekin itsellenne suuri kunnia ja kuihtumaton maine. Nähkää siis: ne, jotka panevat toivonsa Herraan, pysyvät lujina ja voitokkaina. Näin käy polvesta polveen. (1. Makk. 2:51,61.)¹

“Sinä olet antanut vihollisten ajaa ylitsemme, [...] mutta sinä olet avannut meille jälleen tien.” Psalmin sanat sopivat sotavuosiin. Rungas 60 vuotta sitten koko kansallinen olemassaolomme oli vaakalaudalla. Vaikeista ajoista selviäminen vaati silloin valtavia ponnisteluja niin taistelu- kuin kotirintamallakin. Mitä se vaati komppanian vääpeleiltä on valitettavasti vieläkin selvittämättä. Epäilemättä heillä ei ollut ainakaan sen helpompaa kuin muilla.

Tänään vihimme Väapelikillan lippua rauhallisissa ja hyvissä oloissa. Maanpuolustusjärjestön tunnuksena lippu muistuttaa siitä tosiasiasta, että rauha on aina uhattuna ja että meidän on tarpeen tullen puolustettava maatamme kuten viime sodissa. ”Muistakaa niitä tekoja, joita isämme aikoinaan tekivät, ja hankkikaa tekin itsellenne suuri kunnia ja kuihtumaton maine,” todetaan 1. Makkabilaiskirjassa.

Väapelikillan tunnuksena lippu muistuttaa, että sota ei ole vain taistelijoiden, vaan myös huollon varassa. Ilman ammustäydennyksiä, ruokaa ja muuta huoltoa taistelu loppuu varsin nopeasti. Mutta kaikki ei ole vain ihmisen kädessä. 1. Makkabilaiskirja toteaa: ”ne, jotka panevat toivonsa Herraan, pysyvät lujina ja voitokkaina.”

Kautta aikojen militaristit ovat halveksuneet kristinuskoa: rauhan sanoma on myrkyä sille, jonka suurin ihannetila on sota. Olavi Paavolainen kertoo sota-ajan

---

¹ Kuuluu ns. Vanhan testamentin apokryfikirjoihin, jotka Lutherin määritelmän mukaan eivät ole yhtä arvokkaita kuin Raamatun kirjat, mutta ”hyvät ja hyödylliset lukea”. Käännös on kirkolliskokouksen 1999 asettaman käännöskomitean ehdotuksen mukainen.

päiväkirjaan perustuvissa muistelmissaan *Synkkä yksinpuhelu*, kuinka saksalaiset pilkkasivat suomalaista uskonnollisuutta. Me tiedämme, mihin silloisen aseveljen militarismi lopulta johti. Mutta me myös arvaamme, mitä kauhuja pasifistinen politiikka olisi päästänyt maahamme. Sekä militarismi että pasifismi olisi johtanut tuhoon.

Vääpelikillan jäsenet ovat tavallista suomalaista joukkoa. Meille sota on ongelma, jonka kanssa on selvittävä ilman militaristista intoilua tai pasifistista toiveajattelua. -ismeillä sanottuna tämä asenne ei ole militarismia, ei pasifismia, vaan yksinkertaisesti realismia. Realisti ei pidä kristinuskon rauhansanomaa myrkkynä, mutta realisti ei myöskään usko, että todellinen rauha syntyy alistumalla mihin tahansa.

Kun vihimme Vääpelikillan lipun kirkossa, me viestitämme realismia. Tämä oli se pohja, jolla Suomi seiso i viime sodissa ja me tiedämme miten siinä kävi. 1. Makkabilaiskirjan sanoin: ”Ne, jotka panevat toivonsa Herraan, pysyvät lujina ja voitokkaina. Näin käy polvesta polveen.”